

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

■
● ΕΤΟΣ 53ο - ΤΕΥΧΟΣ 499 ●
● ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2006 ●
■

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΑΓΥΡΤΕΣ-ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

Γηρολόγοι τής θρησκείας

Ο χώρος τής θρησκείας είναι ή στίβος του σκληροτέρου άγώνα και τής ύψιστης θυσίας, ή άγορά τής μεγαλύτερης έκμεταλλεύσεως και του εύκολώτερου πλουτισμού. Τήν ώρα πού ένας Παύλος βρισκόταν στή φυλακή για τήν πίστι του Χριστού, τήν ίδια ώρα άπατεώνες τής θρησκείας έκαναν χρυσές δουλειές, έν όνόματι τής θρησκείας, κάποτε και έν όνόματι του Χριστού!

Στή φυλακή ό Παύλος, ό γνήσιος δούλος του Θεού. Και οι άπατεώνες έλεύθεροι και άσύδοτοι! Έμπαιναν σέ σπίτια και παρίσταναν τούς θαυματοποιούς! Γράφει ό μεγάλος Άπόστολος: «Έκ τούτων είσιν οι ένδύνοντες είς τάς οικίας και αίχμαλwτίζοντες γυναικάρια σεσωρευμένα άμαρτίαις, άγόμενα έπιθυμίας ποικίλαις» (Β΄ Τιμ. γ΄ 6). Δηλαδή: Υπάρχουν κι αυτοί, πού μπαίνουν στά σπίτια και αίχμαλwτίζουν γυναικάρια φορτωμένα μέ σωρούς άμαρτιών γυναικάρια, πού παρασύρονται άπό κάθε λογής έπιθυμίες.

Σάν νά λή στό μαθητή του:

—Πρόσεχε, Τιμόθεε, τούς τύπους πού φαίνεται νά έχουν μόρφωσι θρησκευτική, αλλά κάνουν τή δουλειά τους. Νά μήν έχης σχέσεις μαζί τους, διότι θά τό έκμεταλλευτούν κι αυτό. Πρόσεχέ τους, διότι αυτοί κατορθώνουν και μπαίνουν μέσα σέ σπίτια και κερδίζουν τή συμπάθεια γυναικαρίων, πού είναι φορτωμένα άπό άμαρτίες, και σύρονται και παρασύρονται άπό κάθε λογής άμαρτωλές έπιθυμίες!

● Έπικίνδυνοι οι γυρολόγοι τής θρησκείας. Δέν ήσαν ειδωλολάτρες. Έμφανίζονταν... ως χριστιανοί, πού γνώριζαν άπ΄ τή νέα πίστι πολλά πράγματα κι έκαναν και πολλά... «θαύματα»!

Οί άνθρωποι ρέπουν στά θαύματα, στά δράματα και στή μελλοντολογία. Τίς τάσεις αυτές τής ανθρώπινης ψυχής έκμεταλλεύονται πάντοτε άπατεώνες, πού κάνουν χρυσές δουλειές.

Άν τότε άποτελοΰσαν μία φορά κίνδυνο, σήμερα άποτελούν χίλιες φορές. Ό λε-

γόμενος χριστιανικός κόσμος γέμισε από άπατεώνες του πνεύματος και της εύλαβείας! Θρησκευτικοί τύποι, με άρρωστημένη ψυχολογική κατάσταση και άλλοι με συνειδητή (μέ έπαγγελματική) άγυρτεία, έξαπατούν τους άφελείς.

• Τήν ώρα π.χ. πού ένας άληθινός έργατης του Έυαγγελίου προσπαθεί νά έρμηνεύσει τό λόγο του Έυαγγελίου και νά όδηγήσει τίς ψυχές στον άνηφορικό δρόμο της άρετής, αλλά και στην επίγνωσι του μυστηρίου του Χριστού, έμφανίζεται ένας τύπος, πού παριστάνει τον «άσκητή», τον προβάλλουν σαν «χαρισματικό», σαν «προορατικό», κάνει «ξόρκια», βρίσκει τά «μάγια», βγάξει δαιμόνια!

Άποτέλεσμα; Ό τίμιος έργατης του Θεού, έστω κι άν είναι εύλαβής και μορφωμένος, παραμένει μέ έλάχιστες ψυχές. Στόν άλλο, τον τύπο των «όραμάτων» και των «άποκαλύψεων», τρέχουν εκατοντάδες! Και όμνούν στο όνομά του! Και κάνουν όσα τους διατάσει! Και ξοδεύουν χρήματα. Και ίκανοποιούν τή θρησκευτική τους περιέργεια, αλλά και τήν άμαρτωλή τους συνείδησι, βρίσκοντας επί τέλους άναπαιτικό μαξιλάρι!

• Τήν ίδια ώρα, πού στον όρθόδοξο Ναό σεβάσμιος κατηχητής ή ιεροκήρυκας αναλύει λόγια του άποστόλου Παύλου, κάποιος ψευτοκαλόγερος, δηλαδή λαϊκός (άγύρτης), πού φοράει ράσα και καλογερίκο σκουφο, κρατάει μία εικόνα της Παναγίας (τί «τραβάει» ή Παναγία Θεοτόκος!) και μαζεύει σ' ένα σπίτι μερικές γυναίκες, διηγείται κάποια «θαύματα» της εικόνας του και σέ λίγο, συσσωρεύονται πλήθος γυναικών, γιατί όχι και άντρών! Άκούνε... συγκινημένοι τίς διηγήσεις του άπατεώνα. Κάνουν μαζί του «παρακλήσεις» και «χαιρετισμούς»!

Και στό τέλος άκούνε τό μεγάλο μυστικό: Έχει έντολή άπ' τήν Παναγία ό ψευτοκαλόγερος νά χτίσει ένα μοναστήρι! Πολλοί έχουν προσφέρει ήδη για τήν άνέγερσί του! Όποιος θά προσφέρει λεφτά, θά συχωρεθούν όλα τά πεθαμένα του και θά γιατρευτούν όλα τά άρρωστημένα του! Κι όποιος δέν θ' άκούση τήν έντολή

της Παναγίας, κακό μεγάλο θάβρη και καρκίνος θά φυτρώσει πάνω του!...

Συγκλονισμένος ό κοσμάκης σπεύδει ν' άδειάσει τό πορτοφόλι του!... Τό σπίτι της κυρίας, πού φιλοξενεί τήν εικόνα, παρέχει φυσικά άβραμιαία φιλοξενία στό... «συνεργάτη της Παναγίας!», τό μεγάλο άσκητή της έρήμου!...

Και τήν άλλη μέρα ό άγύρτης γίνεται άφαντος! Δέν θά ξαναεμφανιστή στό ίδιο μέρος. Άλλωστε είναι τόσοι οι άφελείς στην Ελλάδα, πού δέν προλαβαίνει νά ξαναεπισκεφτή τά θύματά του!

Και ό πνευματικός πατέρας της ένορίας, ό ιερούργος του Έυαγγελίου παραμένει μόνος. Έλάχιστοι τον άκούνε στην σοβαρή διδασκαλία του. Και φυσικά στις προτροπές του για έλεημοσύνη των φτωχών, κωφεύουν! Καλύτερα νά δώσουν τά χρήματά τους στην... Παναγία, δηλαδή, στον έκμεταλλευτή των ιερών και των όσίων!

• Παρατραβηγμένο παράδειγμα; Όχι. Άποτυπώνει ύπαρκτές καταστάσεις.

□ Χρυσές δουλειές κάνουν οι άγύρτες της θρησκείας, όπως και μερικοί «παλαισημερολογίτες», πού βάζουν βρόχο στό λαιμό των άφελών, πώς τάχα θά πάνε στην κόλασι, άν δέν γυρίσουν μέ τό «παληό!» κι άν δέν αφήσουν τήν περιουσία τους στό «μοναστήρι» τους (όπου φυσικά συζούν άντρες και γυναίκες!).

□ Χρυσές δουλειές κάνουν όσοι άσχολούνται μέ «ξόρκια» και έχουν τή φήμη πώς λύνουν μάγια! Έχουν και τήν κάλυψη κάποτε του οικείου Μητροπολίτη! Έντέλλονται μάλιστα οι «ξορκιστές» τους πονεμένους νά πάνε δέκα, είκοσι, τριάντα φορές (σ' αυτούς και μόνο!) και κάθε φορά φυσικά νά προσφέρουν και κάτι για τον κόπο του ξορκιστή!...

□ Χρυσές δουλειές κάνουν όσοι άσχολούνται μέ μελλούμενα και μέ προορατικά φαινόμενα!

Συνεργοί της άγυρτείας

Προσοχή! Ό Διάβολος έξαπατά τους άφελείς μέ δήθεν θρησκευτικά πράγματα.

—Μά, λένε μερικοί. Ξέρετε; Κάνουν σημεία. Βγαίνουν αληθινά αυτά που προλέγουν οι τάδε ξορκιστές και οι τάδε «καλόγεροι» (έννοείται, ότι δέν αναφερόμαστε στους αληθινούς μοναχούς, που μέ ταπεινώσι και σεμνότητα αγωγίζονται για τήν αγιότητα).

● Ἀθεόφοβοι άγυρτικοί τύποι ύπῆρχαν καί στήν έποχή τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Ἄκουγε καί ὁ ἅγιος κάτι τέτοιες βλακειές περί μαγικῆς δυνάμεως κ.λπ. Γι' αυτό καί μέ πάθος άπαντά.

Τίποτε άλλο δέν άγανακτεῖ τόν πιστό δούλο τοῦ Θεοῦ τόσο, ὅσο ἡ έμπορευματοποιήσις τῆς θρησκείας. Ἄφοῦ καί τόν Κύριό μας άγανάκτησε αυτό τό φαινόμενο (Ἰωάν. β' 16).

Ἄπαντά λοιπόν ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Καί ἄλλως, ὅταν έθισθῆ ἄνθρωπος πιστεύειν, πολύ καί τοῦτο συμβαλεῖται εκείνοις τοῖς άπατεῶσιν. Οὔδεις γάρ ταῖς άποτυχίαις προσέχει, ἀλλ' εἶ που επιτύχοιεν. Εἰ δέ τινα δύναμιν ἔχουσι προγνωστικήν, έμοί τῷ πιστῷ τούτους άγε... Πάντων τῆ τοῦ Θεοῦ χάριτι καταγελῶ» (Ε.Π.Ε. 23,626). Μετάφρασις: Ὅταν συνηθισῆ ὁ ἄνθρωπος νά πιστεῦῃ εύκολα, αυτό πολύ βοηθάει τούς άπατεῶνες. Διότι κανέναν δέν προσέχει πόσες φορές πέφτει έξω σ' ὅσα προφητεῦει (ὁ άγύρτης). Ὅλοι προσέχουν ἄν καμμιά φορά πετύχουν σ' εκείνο που προλέγουν. Ἄν ἔχουν αὐτοί οἱ άπατεῶνες κάποια προγνωστική δύναμι, νά τούς φέρῃς σέ μένα, που πιστεύω στόν Ἐσταυρωμένο... Λοιπόν, έγώ ὄλους αὐτούς, μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ, τούς περιγελῶ!

● Τό πῶς κατορθώνουν νά κάνουν χρυσές δουλειές καί νά περνοῦν τά μηνύματά τους οἱ άπατεῶνες καί οἱ άγύρτες, τό λέει ὁ μεγάλος Παῦλος. Ὁ Διάβολος τί χρησιμοποίησε για νά σερβίρη τήν πλάνη του στόν παράδεισο; Τή γυναίκα. Γυναῖκες καί τώρα χρησιμοποιεῖ ὁ εἰδικός Σατανᾶς τῆς άγυρτείας καί πλανεύει. Πές κάτι τό θρησκευτικό, ποῦχει σχέσηί μέ θαύματα καί ὀράματα, σέ δύο γυναῖκες, κι άμέσως πέτυχε τό άγυρτικό σου «μάρκετινγκ»!

Φυσικά δέν πρόκειται για σοβαρές χριστιανές γυναῖκες, που πάντοτε καί ὁ Παῦλος τίς έπαινεῖ. Πρόκειται για «γυναικάρια σεσωρευμένα άμαρτίαις, άγόμενα έπιθυμίαις ποικίλαις».

● Δέν πρόκειται για γυναῖκες, μέ σπουδαῖο έργο, ἀλλά για βρωμερά γυναικάρια, που παίζουν σατανικό ρόλο.

● Δέν αναφέρεται σέ ήρωίδες, ὅπως οἱ χριστιανές μάρτυρες, ὅπως οἱ σεβάσμιες μητέρες, ἀλλά σέ διεφθαρμένα γυναῖκα.

● Ἐπικίνδυνες εἶναι οἱ γυναῖκες, ὅταν δέν ἔχουν σοβαρό έργο καί δέν σηκώνουν κάποιο σταυρό. Εἶναι γυναῖκες, που περιστρέφονται γύρω άπ' τήν Ἐκκλησία, ἀλλ' εἶναι «ἀργαί»: δέν ἔχουν δουλειά, φλυαροῦν, κουτσομπολεύουν, καί τελικά γίνονται καί ήθικά επικίνδυνες. «Ὅταν γάρ καταστρηλιάσῃ τοῦ Χριστοῦ, γαμειν θέλουσιν» (Α' Τιμ. ε' 11).

● Ἀπό διεφθαρμένες γυναῖκες κινδυνεύει τό μέλλον τοῦ κόσμου. Καί μάλιστα, ὅταν πρόκηται για «γυναικάρια σεσωρευμένα άμαρτίαις». Ἡ κακία εἶναι πλέον «μποτλιαρισμένη»! Δέν ὑπάρχει περιθώριο καλοῦ γι' αὐτές τίς γυναῖκες. Φυσικά κι αὐτές εἶναι θύματα. Εἶναι «γυναικάρια άγόμενα έπιθυμίαις ποικίλαις». Ἄγονται καί φέρονται άπ' τό Σατανᾶ. Ἐξαρτῶνται άπό ποικίλες έπιθυμίες κακές.

Ὁ εργάτης τοῦ Θεοῦ ἄς προσέχη τίς γυναῖκες! Ἄλλοίμονο ἄν στή διεφθαρμένη γυναῖκα δώση σημασία κι αὐτή άποκτήσῃ «τουπέ» στό χῶρο τοῦ θρησκευτικοῦ έργου! Θά τά τινάξῃ ὄλα στόν άέρα!

Περιέργεια, ὄχι αληθινή γνώσις

Σατανικό ρόλο παίζει μιá διεφθαρμένη γυναῖκα, που φτάνει μέχρι τό πρότυλο τοῦ εκκλησιαστικοῦ έργου, κάποτε δέ εἰσχωρεῖ καί πύό βαθειά.

Μιλώντας για τά επικίνδυνα γυναικάρια ὁ Παῦλος, λέει: «Πάντοτε μανθάνοντα καί μηδέποτε εἰς επίγνωσιν αληθείας έλθειν δυνάμενα» (Β' Τιμ. γ' 7).

Ὅταν επιπλήξῃ κάποια τέτοια γυναῖκα, που γυροφέρνει επικίνδυνα στό Ναό, αὐτή παριστάνει... τή φιλομαθῆ:

—Μά ξέρετε, έρχομαι, διότι θέλω νά μαθαίνω έκκλησιαστικά πράγματα!...

Θέλουν νά μαθαίνουν, μά συνεχώς μιλάνε. Φλυαροῦν. Κουτσομπολεύουν. Άνακατεύουν πρόσωπα καί καταστάσεις. Καθηγήτριες τοῦ έκκλησιαστικοῦ κουτσομπολιοῦ! Ποτέ δέν θέλουν οὐσιαστικά νά έρθουν σέ ἐπίγνωσι τῆς ἀλήθειας.

• Ἡ χριστιανή γυναίκα, πού ἀληθινά ποθεῖ νά γνωρίσῃ τό Χριστό καί τό περιεχόμενο τῆς πίστεως, μέ σεμνότητα παραστέκει στή σύναξι τῆς Ἐκκλησίας, μέ προσοχή καί εὐλάβεια ἀκροᾶται τό θεῖο λόγο, μέ λαχτάρα μελετᾶ κατ' οἶκον τήν Καινή Διαθήκη καί βιβλία ὀρθόδοξου οἰκοδομῆς, μέ ταπεινῶσι προσφέρει τή διακονία τῆς σέ έργα φιλανθρωπίας καί παραμυθίας πονεμένων.

• Ἡ εὐλαβῆς γυναίκα ἀποφεύγει ν' ἀσχολῆται μέ «παπάδες» καί «δεσποτάδες», τάχα γιά νά μαθαίνῃ!

• Γυναίκα, πού «τρυνώνει» μέ ἐγωισμό στούς έκκλησιαστικούς χώρους, σιγά-σιγά γίνεται ὄργανο τῆς ἀγυρτείας. Κι ὄχι μόνο!

Ἄλλωστε πρόσωπα πωρωμένα καί διεφθαρμένα δέν εἶναι δεκτικά τῆς θείας γνώσεως καί χάριτος. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Διατί ταῦτά φησιν ὁ Παῦλος; Οὐ συγγινώσκων αὐταῖς, ἀλλά καί σφόδρα καταπειλῶν. Ἐπειδή γάρ ἑαυτάς κατέχωσιν ταῖς ἐπιθυμίαις ἐκείναις καί τοῖς ἀμαρτήμασιν, ἐπωρώθη αὐτῶν ἡ διάνοια*» (Ε.Π.Ε. 23, 612). Μετά φρασῖς: Γιατί τά λέει αὐτά; Ὅχι συγχωρώντας αὐτές τίς γυναῖκες, ἀλλ' ἀντίθετα, ἀπειλώντας τες πάρα πολύ. Ἐπειδή παρέδωσαν τόν ἑαυτό τους στίς βρώμικες ἐπιθυμίες καί τ' ἀμαρτήματα. Διότι ἔχει πωρωθῆ τό μυαλό τους.

Κοντράρουν τό ἔργο τοῦ Θεοῦ

Ὁ Διάβολος ἔχει σάν σκοπό νά κοντράρῃ τό ἔργο τοῦ Θεοῦ, νά διαβάλλῃ, νά καταστρέφῃ. Αὐτό εἶναι καί τό ἔργο τῶν ὀργάνων του. Καί ποιά εἶναι τόσο πιστά ὄργανα τοῦ Διαβόλου ὅσο οἱ ἐκμεταλλευτές τῆς θρησκείας, πού μοι-

άζουν μέ τούς μάγους τῆς ἀρχαίας καί τῆς νεωτέρας ἐποχῆς;

• Πάντοτε θά ὑπάρχουν οἱ διεφθαρμένοι, «οἱ κατεφθαρμένοι τόν νοῦν» (Β' Κορ. γ' 8), πού θά πηγαίνουν κόντρα στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Φυσικά νικητής θά εἶναι ὁ Θεός ὁ παντοδύναμος. Λέει τό Βιβλίό τῆς Ἐξόδου γιά τά ἐμπόδια τῶν μάγων τοῦ Φαραώ: «Καί οὐκ ἠδύναντο οἱ φαρμακοί (οἱ μάγοι) στήναι ἐναντίον Μωϋσεῖ διά τά ἔλκη· ἐγένετο γάρ τά ἔλκη ἐν τοῖς φαρμακοῖς καί ἐν πάσῃ τῇ γῇ Αἰγύπτῳ. Ἐσκλήρυνε δέ Κύριος τήν καρδίαν Φαραώ, καί οὐκ εἰσήκουσεν αὐτῶν, καθά συνέταξε Κύριος» (Ἐξόδ. θ' 11-12).

• Εἶναι σκληρό τόνά κοντράρῃ κανεῖς τό ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ὀδυνηρό γι' αὐτόν, ἀκίνδυνο φυσικά γιά τό Θεό. «Σκληρόν πρὸς κέντρα λακτίζειν» (Πράξ. κοτ' 14).

Τό ἔκανε κάποτε κι ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος, ὅταν βρισκόταν, ἄθελά του, στήν ἀντίπερα ὄχθη, καί πήγαينه κόντρα στό ξάπλωμα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Δαπίστωσε τελικά, πώς τίποτε δέν πετυχαίνει τό κοντράρισμα στόν Οὐρανό!

• Ὅταν τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ χалаή τίς δουλειές τῶν ἀπατεῶνων καί τῶν ἀγυρτῶν, τότε ἡ μαρτία καί ἡ λύσσα τῶν σατανικῶν ἀνθρώπων γίνεται φοβερώτερη. Τό ἔζησε ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος στούς Φιλίππους, ὅταν ἔβγαλε τό δαιμόνιο ἀπ' τή μαντενομένη παιδίσκη καί «ἐξέλιπεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας τῶν κυρίων αὐτῆς» (Πράξ. ιστ' 19).

• Ὅταν διαστραφῇ τό μυαλό κι ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχη νοθευμένη πίστι, κάνει ἔργο καταστρεπτικό. Ἄλλωστε πάντοτε μαζί μέ τό σίτο συναυξάνονται καί τά ζιζάνια (Ματθ. ιγ' 30).

Μέχρι πότε;

Βλέποντας τό σατανικό ἔργο ἀνθρώπων πού κοντράρουν φανερά καί ὑπουλα τήν ἐξάπλωσι τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, οἱ πιστοί κάποτε σκανδαλίζονται. Καί σάν νά λένε στόν Κύριο:

—Μέχρι πότε, Κύριε, θά τοῖς ἀφήσῃς νά ἀλωνίζουν τήν κοινωνία; Μέχρι πότε

θά ανέχεσαι, αὐτοί νά προοδεύουν ἀριθμητικά κι ἐμεῖς νά συρρικνούμαστε; Μέχρι πότε θά θριαμβολογοῦν, ὅτι αὐτοί δι-οικοῦν καί κάνουν ὅ,τι θέλουν;

Αὐτό τό παράπονο θυμίζει τό ἄλλο ἐκείνο παράπονο στήν Ἐποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου: «Ἔως πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καί ὁ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καί ἐκδικεῖς τό αἷμα ἡμῶν ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπί τῆς γῆς;» (Ἀποκ. στ' 10).

Ἐξωτερικῶς καί ἐπιφανειακῶς φαίνεται νά προκόπτουν οἱ ἀπατεῶνες τοῦ πνεύματος, οἱ ἀγύρτες, οἱ διεστραμμέ-νοι. Καί γιατί νά μή προοδεύουν;

□ Ὁ κατήφορος εἶναι εὐκολώτερος.

□ Ἄλλωστε ὁ Θεός ἀνέχεται. Δέν ἐπεμβαίνει δυναμικά νά ἐξολοθρεύη τοὺς ἀντιφρονούντες.

Ὁ ἀπόστολ. Παῦλος τονίζει τήν «πρό-οδο» τῶν πονηρῶν: «Πονηροί δέ ἄνθρω-ποι καί γόητες προκόψουσιν ἐπί τό χεῖρον, πλανῶντες καί πλανώμενοι» (Β' Τιμ. γ' 13).

□ Ἡ προκοπή τους καί τό ξάπλωμά τους εἶναι ξάπλωμα ἐπιδημίας, ἀναμ-μα γάγγραινας!

Πάντως ἀριθμητικά καυχῶνται πὼς εἶναι περισσότεροι, καί εἶναι. Τό ὀλιγά-ριθμο τῶν πιστῶν κάποτε ἀποτελεῖ πει-ρασμό γιά τοὺς ἀγωνιζομένους εὐσεβεῖς.

• Ἄς μήν ἐντυπωσιαζώμαστε πάν-τως ἀπ' τά πυροτεχνήματα τοῦ ἀγύρτι-κου θρησκευτικοῦ θαυμασμοῦ! Ἄς μή στεκώμαστε σέ ἀνθρώπους, πού παρα-σύρουν, ἀλλά δέν οἰκοδομοῦν.

Τό βλέμμα στραμμένο πρὸς τό μεγά-λο θαῦμα. Καί τό μεγάλο θαῦμα εἶναι ἡ σωτηρία μας.

• Ἄς μή προσέχουμε κουβέντες ἀπα-τεῶνων, πού ὡς μάγοι, ὡς μάντιδες, ὡς πνευματιστές, ὡς ξορκιστές, ὡς ψευτοάγι-οι, ὡς τάχα «προορατικοί», ὡς τάχα «χαρι-σματοῦχοι», ὡς θρησκευτικές αὐθεντίες(!) προκαλοῦν ἐκπλήξεις καί καταπλήξεις καί ρεύματα!

• Ἄς συντονιστοῦμε μέ τό Σταυρό. Ἄς ἀκολουθοῦμε τήν ὁδὸ τῆς μετανοίας.

• Ἄς προσέχουμε τά σχετικά λόγια τοῦ ἱ. Χρυσοστόμου: «Ἐκεῖνα διώκωμεν,

ἐκείνων ἐχώμεθα, τῶν μενόντων, τῶν βε-βαίων. Μή προσέχωμεν μάντεσι, μηδέ χρησμολόγοις, μηδέ ἀγύρταις, ἀλλ' ἢ τῷ Θεῷ τῷ πάντα εἰδότι σαφῶς, τῷ τῆν γνῶσιν ἔχοντι τῶν ἀπάντων. Καί οὕτω πάντα εἰσόμεθα, ἃ εἰδέναι χρή, καί πάν-των τῶν ἀγαθῶν ἐπιτευξόμεθα» (Ε.Π.Ε. 23,628). Μετά φρασις: Ἐκεῖνα ἃς ἐπι-διώκουμε, ἐκεῖνα ἃς ἀκολουθοῦμε, αὐτά πού μένουν· τά σίγουρα. Ἄς μή δίνουμε σημασία σέ μάντεις οὔτε σέ χρησμολό-γους οὔτε σέ ἀγύρτες, ἀλλ' ἃς ἀκολουθοῦ-με τό Θεό, πού ξέρει σαφέστατα τά πάν-τα, πού εἶναι παντογνώστης. Ἐτσι θά γνω-ρίσουμε ὅλα ὅσα πρέπει, καί θ' ἀπολαύ-σουμε τά ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Νέες ἐκδόσεις

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκη

Οἱ δύο Ἐπιστολές πρὸς Τιμόθεον

ΠΡΩΤΗ

Δεύτερη ἐκδοσις.
Ἐξήγησις θεο-
λογική καί ἐποι-
κοδομητική.
Σελίδες 288.
Τιμᾶται 7 €.
Βοήθημα Ἀγιο-
γραφικῶν συνά-
ξεων.
Τηλ.: 2103212713
2109765440.

ἔξωφύλλο
Α' Πρὸς Τιμόθεον

ΔΕΥΤΕΡΑ

Δεύτερη ἐκδοσις.
Ἐξήγησις θεο-
λογική καί ἐποι-
κοδομητική.
Σελίδες 224.
Τιμᾶται 7 €.
Βοήθημα Ἀγιο-
γραφικῶν συνά-
ξεων.
Τηλ.: 2103212713
2109765440.

ἔξωφύλλο
Β' Πρὸς Τιμόθεον

18 Ὀκτωβρίου- Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ

Λουκᾶς ὁ ἀγαπητός

Εὐαγγελιστής

Ἦς γιατρός ὁ Λουκᾶς ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ Διδάσκαλο τῆς Ἱατρικῆς, γιὰ τὸν ἕψιστο Πατέρα τῶν ἱατρῶν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ μοναδικό Νοσοκομεῖο, ποῦ Ἐκεῖνος ἔφτιαξε στή γῆ. Πατέρας τῆς Ἱατρικῆς στή βασική ἐννοια εἶναι ὁ «*ιατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν*», ὁ Χριστός. Αὐτόν προβάλλει ὁ Λουκᾶς στό **Εὐαγγέλιό** του. Καί μοναδικό νοσοκομεῖο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Αὐτήν προβάλλει στίς **Πράξεις**, ἔργο τῆς γραφίδας του.

● Οἱ γιατροί τοῦ κόσμου ἔχουν καθένας τήν ἐιδικότητά του. Ὁ Χριστός ἔχει ὅλες

τίς **ειδικότητες**, ἀφοῦ εἶναι ὁ πάνσοφος καί πανάγαθος Θεός. Ὡς Θεός δέ σεσαρκωμένος ἔχει φορτωθῆ πάνω Του ὅλους τοὺς πόνους ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Χριστός δέν εἶναι μόνο τὸ **ἀσθενοφόρο**, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀναντικατάστατος ἱατρός τοῦ κόσμου.

● Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ τράπεζα τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ποῦ μεταγγίζεται «*εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν αἰώνιον*». Δέν ἀντιμετωπίζει ἔλλειψη αἵματος, ἀφοῦ ὁ αἱμοδότης τῆς, ὁ Θεάνθρωπος, χάρισε τὴν **ἀστέρευτη** πηγὴ Αἵματος, τὸ Σταυρό Του.

● Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ χειρουργεῖο, ὅπου γίνονται οἱ δυσκολότερες **ἐπεμβά-**

Ἀγάπη, ὄχι ἐκδίκηση!

«*Οὐχ ὄρας πόσα καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὁ Θεός βλασφημεῖται; Πόσα ὑβρίζεται καὶ παρά τῶν ἀπίστων καὶ παρά τῶν πιστῶν, καὶ διὰ ρημάτων καὶ διὰ πραγμάτων; Τί οὖν, ἔσβησε διὰ τοῦτο τὸν ἥλιον; Ἐκοίμισε τὴν σελήνην; Κατέρραξε τὸν οὐρανόν; Ἀνετάραξε τὴν γῆν; Ἐξήρανε τὴν θάλασσαν; Ἐφάνισε τῶν ὑδάτων τὰς πηγὰς; Συνέχεε τὸν ἀέρα; Οὐδαμῶς, ἀλλὰ πᾶν τοῦναντίον. Ἀνατέλλει τὸν ἥλιον, βρέχει τὸν ὑέτον, δίδωσι καρπούς, δίδωσι τροφὰς ἐτησίους τοῖς βλασφήμοις, τοῖς ἀνοήτοις, τοῖς μιανοῦσι, τοῖς διώκταις, οὐ μίαν ἡμέραν οὐδέ δευτέραν οὐδέ τρίτην, ἀλλὰ πάντα τὸν βίον. Τοῦτον μίμησαι καὶ σύ, τοῦτον ζήλωσον κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 23,222).*

Μετὰ φρασις: Δέν βλέπεις πόσο βλασφημεῖται ὁ Θεός κάθε μέρα; Πόσο βρίζεται ἀπὸ ἀπίστους καὶ πιστούς, καὶ μέ τὰ λόγια καὶ μέ τὰ ἔργα; Καί λοιπόν; Μήπως γι' αὐτὸ Θεός ἔσβησε τὸν ἥλιο; Μήπως κοίμισε τὴν σελήνην; Μήπως ἔρριξε καταρρακτώδη βροχὴ ἀπ' τὸν οὐρανόν; Μήπως ἔσεισε τὴ γῆ; Μήπως ξήρανε τὴ θάλασσα; Μήπως ἐξαφάνισε τίς πηγές τῶν ὑδάτων; Μήπως ἀναστάτωσε τὸν ἀέρα; Καθόλου. Ἀντίθετα, καὶ τὸν ἥλιο ἀνατέλλει, καὶ τὴ βροχὴ ρίχνει, καὶ τοὺς καρπούς δίνει, καὶ κάθε χρόνο τρέφει καὶ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς ἀσύνητους καὶ τοὺς βρωμιάρηδες καὶ τοὺς διώκτες. Ὅχι μιά ἢ δύο ἢ τρεῖς μέρες, ἀλλ' ὀλόκληρη ζωὴ. Αὐτὸ τὸ Θεὸ νὰ μιμηθῆσαι καὶ σύ. Αὐτόν ν' ἀντιγράψῃς, ὅσο εἶναι δυνατόν στίς ἀνθρώπινες δυνάμεις.

σεις. Πάθη άμαρτωλά, κακοήθεις όγκοι, καθαρίζονται μέ τήν επέμβασι τής αγάπης, πού κάνει ό Χριστός στήν Έκκλησία, κατά τήν ώρα τής **μετανοίας** και έξομολόγησεως!

• Η Έκκλησία είναι τό **πανδοχείο**, όπου μεταφέρεται κάθε πληγωμένος όδοιπόρος τής ζωής. Έκει ό πόνος του μαλακώνει και έπουλώνεται ή πληγή του.

Κοντά στον Παύλο

Έγινε ό Λουκάς μαθητής του μεγάλου διδασκάλου, του κορυφαίου Παύλου. Έγινε ακόλουθος, «*συνέκδημος*» του μεγάλου ιεραποστόλου, του άκάματου Παύλου. Και πρόσφερε κοντά του πολλά.

• Πρόσφερε και ως **ιατρός**. Ήταν ό προσωπικός, θά λέγαμε, γιατρός του Παύλου, όχι κυρίως διότι ό Παύλος τον είχε ανάγκη, αλλά διότι εκείνος είχε ανάγκη του Παύλου. Σωματική ή προσφορά του Λουκά στον Παύλο. Πνευματική ή προσφορά του Παύλου στο Λουκά.

Ός ιατρός ανακούφιζε ό Λουκάς τον Παύλο, πού, ως γνωστόν, δοκιμαζόταν από ασθένειες σωματικές, όπως εκείνος ό μόνιμος «*σκόλων*» (Β΄ Κορ. ιβ΄ 7). Άλλωστε, πλύν τών σωματικων ασθενειων, τό σώμα του Παύλου πάντοτε σχεδόν ήταν γεμάτο από πληγές, απ΄ τούς ραβδιμούς και τίς μαστιγώσεις (Β΄ Κορ. ια΄ 25).

Τί συγκινητικό, νά δένης τίς πληγές ενός Παύλου, νά ασπάζεσαι «*τά στίγματα του Κυρίου Ήησου Χριστου*» (Γαλ. στ΄ 17) πάνω στο σώμα του Παύλου! Ός ιατρός ό Λουκάς θά πρόσφερε τήν ιατρική του και σ΄ άλλους, σέ συνεργάτες του Παύλου, αλλά και σέ πολλούς άκόμα ανθρώπους. Θεράπευε ασθενείς. Η αγάπη του και ή ιατρική του τέχνη θά ήταν ένα ισχυρό δόλωμα για τή σαγήνευσι ψυχων στήν Πίστι.

• Πρόσφερε και ως **ιστορικός**. Χάρι στο Λουκά γνωρίζουμε τον Παύλο, τίς περιοδείες του. Σέ πολλά σημεία των Πράξεων μιλάει σέ πρώτο πληθυντικό πρόσωπο. Ήταν μαζί μέ τον Παύλο. Μαζί, όταν ό Παύλος έκανε τό πρώτο ευρωπαϊκό άλμα κι απ΄ τήν Τρωάδα

βρέθηκε στους Φίλιππους (Πράξ. ιστ΄ 10-16). Μαζί του στήν τρίτη περιοδεία του, τότε, πού αποχαιρέτισε ό Παύλος τούς πρεσβυτέρους τής Έφέσου, στή Μίλητο (Πράξ. κ΄ 5-21). Μαζί του και στο θαλασινό ναύαγιο, όταν υπό περιορισμόν μεταφερόταν στή Ρώμη (Πράξ. κζ΄ 1- κη΄ 16).

Μαζί και στο κελλί τής φυλακής. Όταν ό Παύλος θά εκφράζει τό παράπονο, ότι όλοι τον εγκατέλειψαν, θά κοιτάξει δίπλα του. Θά δη τό Λουκά και θά σημειώσει μέ συγκίνηση: «*Λουκάς έστι μόνος μετ΄ έμου*» (Β΄ Τιμ. δ΄ 11).

Άγαπητός

Τί μπορεί νά κάνει ένας άνθρωπος! Άρχει ό ένας νά είναι Λουκάς. Πόσα πρόσφερε ό Λουκάς!

Και ή άμοιβή του; Μιά λέξις. Άλλ΄ αυτή ή λέξις αξίζει πιό πολύ από όλα τά πλούτη του κόσμου. Ποιά ή λέξις, μέ τήν όποία πληρώθηκε ό Λουκάς για τίς ποικίλες υπηρεσίες του; Τό **εγκώμιο** του Παύλου. Άς ακούσουμε, πώς μέσα απ΄ τή φυλακή εγκωμιάζει τό Λουκά: «*Ασπάζεται υμάς Λουκάς ό ιατρός, ό αγαπητός*» (Κολ. δ΄ 14). Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «*Εγκώμιον και τουτο ου μικρόν, αλλά και σφόδρα μέγα, τό Παύλου είναι αγαπητόν*» (Ε.Π.Ε. 22,324).

Άγαπητός! Ξέρεις τί θά πη νά είσαι αγαπητός σ΄ έναν Παύλο; Συνήθως μέ τίς πράξεις μας, μέ τον έγωισμό μας και τή συμφεροντολογία μας γινόμαστε μισητοί. Ό Λουκάς είναι ό αγαπητός. Πάνω από όλους τούς επιστημονικούς και άλλους τίτλους είναι τό «*αγαπητός*»!

Άς ζήσουμε έτσι, ώστε νά είμαστε, ως πιστοί και ευχάριστοι χριστιανοί, αγαπητοί στους αδελφούς μας, αγαπητοί στους άγιους, αγαπητοί πρό παντός στον **Άγαπητό των αγαπητων**.

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

«Γιά τά πανηγύρια»!

Εὐκαιρία γιά τήν Ἐκκλησία ἡ **γιορτή** ἑνός ναοῦ ἢ ἑνός μοναστηριοῦ. **Εὐκαιρία** μεγάλη. Μοναδική, θά λέγαμε. Ποτέ ἄλλοτε δέν συνάγεται τόσος κόσμος σέ λατρευτική σύναξι, ὅπως στόν ἑσπερινό, στή θεία Λειτουργία καί στή λιτανεία ἐορτάζοντος Ναοῦ. Ὅποιοδήποτε ἄλλος θά τήν ἄρπαζε αὐτή τήν εὐκαιρία, γιά νά... κερδίση! Κι ἡ Ἐκκλησία αὐτό τό σκοπό ἔχει. Γι' αὐτό ἐργάζομαι, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω» (Α΄ Κορ. θ' 19). Ὅποιοδήποτε ἄλλο κέρδος ἀπ' τά πανηγύρια καί τίς γιορτές εἶναι σατανικό. Ἕνα τό **εὐλογημένο κέρδος**: Νά ἐλκυσθοῦν ψυχές καί νά σωθοῦν!

- Δυστυχῶς τό μόνο, πού δέν σκέπτονται οἱ προεστώτες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνάξεως εἶναι τό πνευματικό κέρδος, ἡ **μετάνοια** καί ἡ **σωτηρία** τοῦ κόσμου. Ἄν εἶχαν «ἐπιπόθησι», ὅπως λέει ὁ Παῦλος (Β΄ Κορ. ζ' 7), λαχτάρα νά μαγεύουν τόν κόσμο, καί μάλιστα τοὺς νέους ἀνθρώπους, καί νά τοὺς ὀδηγήσουν στήν πίστι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί στή ζωὴ τοῦ Εὐαγγελίου, θά καταγοῦσαν ἀμέσως ὅλα τά πανηγύρια, τουλάχιστον μέ τόν τρόπο πού σήμερα γίνονται. Θά τά μετέτρεπαν σέ **πόλους ἔλξεως** ψυχῶν.

- Διψάει ἡ Ἐκκλησία! Δέν διψάει τίς ποροσφορές τῶν ἀνθρώπων. Διψάει τοὺς ἴδιους τοὺς ἀνθρώπους. Δέν ζητάω τά δικά σας, λέει ὁ Παῦλος. Ἐσᾶς ζητάω (Β΄ Κορ. ιβ' 14). Τοὺς ζητᾶμε ὅλο τό χρόνο καί δέν τοὺς βρίσκουμε. Οἱ περισσότεροι «δέν πατᾶνε» στήν ἐκκλησία. Καί τώρα, πού ἦρθαν στή γιορτή τοῦ Ναοῦ, θά τοὺς ἀφήσουμε νά φύγουν χωρὶς **οἰκοδομή** καί ὠφέλεια ψυχῆς; Τά πάντα θά κάνουμε. Νά μερικά:

- Ἡ ἀκολουθία τόσο τοῦ ἑσπερινοῦ, ὅσο καί τῆς Λειτουργίας, κατά τόν ἐορτασμό, θά εἶναι **συντομώτερη** ἀπ' τίς Κυριακές καί ἄλλες γιορτές. Σκοπός δέν εἶναι νά κουράσουμε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλά νά **σαηγήσουμε** τοὺς ἀνθρώπους.

- Ὁ τρόπος ψαλίσματος καί δεήσεων θά εἶναι **εὐχάριστος**. Σκοπός δέν εἶναι νά ἐπιδείξουμε φωνές καί μουσική, ἀλλά ν' ἀνεβάσουμε «ἐαυτοὺς καί ἀλλήλους» λίγο πάρα πάνω ἀπ' τό χῶμα, σέ κάποιο ἐπίπεδο πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως καί θείας εὐφροσύνης.

- Ἡ ὅλη ἀτμόσφαιρα μέσα κι ἔξω ἀπ' τό Ναό νά ἔχη τό ἄρωμα τῆς εὐσεβείας καί τῆς **σεμνότητος**. Σκοπός δέν εἶναι ἡ φασαρία, ἀλλ' ἡ ἡρεμία.

- Τό **κήρυγμα** μπροστά σέ τόσο πλῆθος νά εἶναι ὄχι μόνο προσεγμένο καί καλοδουλεμένο, ἀλλά καί πειστικό, συγκλονιστικό καί σεισμικό. Πότε ἄλλοτε θά ἔχουμε τόσο ἀκροατήριο; Ἀπό μᾶς ἐξαρτάται τό ἀκούσιο ἀκροατήριο νά μετατραπῆ σέ ἐκούσιο. Ἄν ἐβλεπε ὁ Χριστός μπροστά του τόσο πλῆθος, θά τό παρέδιδε σέ τίποτε ψαλτάδες ἀργούς νά τό νανουρίσουν, ἢ σέ τίποτε παπάδες νά τό ἀρμέξουν, ἢ σέ τίποτε δεσποτάδες γιά νά τό ἐκνευρίσουν μέ τήν πολυτελῆ ἐμφάνισί τους;

Ἀσφαλῶς θ' ἄρπαζε τήν εὐκαιρία ὁ **θεῖος Διδάσκαλος** γιά νά μιλήσῃ στόν ὄγλο, ὅπως βλέπουμε τόσες φορές στά Εὐαγγέλια. «Ἐπισυναχθεισῶν τῶν μυριάδων τοῦ ὄγλου, ὥστε καταπατεῖν ἀλλήλους, ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς λέγων...» (Λουκ. ιβ' 1).

- Δυστυχῶς στά λεγόμενα πανηγύρια σήμερα γίνονται τελείως τ' ἀντίθετα.

- Ἡ φροντίδα εἶναι τό πῶς θά **στολιστῆ** ὁ ναός πῶς περιλαμπρα. Νά βάλῃ ὁ Να-

ός τά γιορτινά του! Κάποτε δέ οί στολισμοί προκαλοῦν τό γέλιο, ὄχι μόνο μέ τήν κακογουστιά καί τόν ἐπαρξιοτισμό, ἀλλά καί μέ τή γύφτικη νοοτροπία!

□ Ἡ ὅλη ὑπόθεσις παραδίδεται στή **δικτατορία τῶν ψαλτάδων**, πού ἐκτάκτως καλοῦνται γιά τό πανηγύρι καί ἀκριβοπληρώνονται, γιά ν' ἀρχίσουν τά μακρόσυρτα μουσικά τους κομμάτια! Ποιοί τούς ἀκοῦνε; Καμμιά δεκαριά μόνο μουσικόπληκτοι, ποῦχουν τό εἰδικό «ψώνιο»! Οἱ ἄλλοι, τό μεγάλο πλῆθος, δυσανασχετοῦν ἀφοῦ καί τίποτε δέν καταλαβαίνουν ἀπ' τά ψαλσίματα καί στέκουν ὄρθιοι δυόμισι ὥρες γιά ἕναν... ἐσπερινό!

● Στ' ἀλήθεια! Τί χρειάζονται τά «**Ἀνοιξαντάρια**» σέ ἐορτάζοντες ναούς, ὅπου τό πλῆθος πηγαينوέρχεται ἀτάκτως; Τά «**Ἀνοιξαντάρια**» ἄς λέγωνται σέ **ἀγρουπνίες**, ὅπου οἱ πιστοί καί ἡσυχία ἔχουν καί κάθισμα νά κάθωνται καί ἀποφασισμένοι εἶναι νά ἀφιερῶσουν μέρος τῆς νύκτας στή δοξολογία τοῦ Θεοῦ.

● Στ' ἀλήθεια! Τί χρειάζεται τό ἀργό «**Κύριε ἐκέκραξα...**» ἢ τό ἀργό «**Δύναμις**»; Ποιόν ὠφελεῖ πνευματικά; Μόνο τήν ἐπιδεικτική μαγία μερικῶν ψαλτάδων «γαργαλίξει»! Παραχωρήσαμε τή **συμφαλωδία** κλήρου καί λαοῦ σέ δυό «**κοιχώρια**», πού στέκουν στό ἀναλόγιο καί τεντώνουν τό λαρυγγί τους, κυριολεκτικά νά τυραννοῦν τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας! ἮΕ, ὄχι! Δέν σταυρώθηκε ὁ Χριστός, γιά νά ναρκισσεύωνται στή λατρεία Του ὄρισμένοι!

—*Μά πανηγύρι εἶναι!* Ἦν δέν τά ποῦμε τώρα τά ἀργά μέλη, πότε θά τά ποῦμε; ἀντιλένε οἱ ἀνυποψίαστοι ἀπό πνευματική λατρεία «χοράοι».

Ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι πανηγύρι, δέν θά λεχτοῦν ἀργά μέλη. Ἡ λατρεία δέν εἶναι **μέλη ἀργά**, ἀλλά **μέλι γλυκύτατο** διδαχῆς καί προσευχῆς!

● Γιατί ὁ λαός δέν διαμαρτύρεται γιά τό **πανηγυρτζίδικο** τρόπο τῶν ἐορτῶν τῆς πίστεώς του;

Κατ' ἀρχάς ποιός ρωτάει τό λαό καί ποιός τόν ὑπολογίζει; Πῆραν μερικοί τήν «**ἐξουσία**» στό ναό καί κάνουν ὅ,τι θέλουν.

Ἄλλά κι ὁ λαός, ὅπως ἔχει κακομάθει καί μέ τήν **ἄγνοια** πού ἔχει, νομίζει, πώς τέλειωσε ἡ θρησκευτική του ὑποχρέωσις μέ τό ν' ἀνάψη μεγάλη λαμπάδα (σάν τό μπῶι του καθέννας!), μέ τό νά «**σουλατσάρη**» μέσα κι ἔξω ἀπ' τό ναό προσκυνώντας μερικές εἰκόνες, μέ τό νά πάρη ἕνα κομμάτι ἀροτοκλασίας, μέ τό νά κάνη μερικές βόλτες στό παραεμπόριο, πούχει στηθῆ ἔξω ἀπ' τό ναό!

● Ποιός **χαίρεται** μέ τά θρησκευτικά πανηγύρια, ὅπως συνήθως ἐξελίσσονται; Φυσικά μόνο ὁ **Διάβολος**. Κάθεται σταυροπόδι σέ κάποιο ὑπερνωμένο σημεῖο, βλέπει τό **παζάρι** μέσα κι ἔξω ἀπ' τό ναό, ἀκούει τήν ὅλη «**βαβούρα**», παρακολουθεῖ τούς παπάδες, πού μαζεῦουν τά «**χαρτάκια**» καί τά σχετικά χρηματάκια, ἀκούει τούς **λαρυνγισμούς** τῶν ψαλτάδων, προσέχει ξεχωριστά τό **μεγαλόπρεπο «στῦλ»** τῶν δεσποτάδων, πού μπαίνουν στή σειρά γιά τή λιτανεία, καί ξεσπάει σέ χειροκροτήματα! Παίζει τά «**νταούλια**» του! Καί ξεκαρδίζεται στά γέλια! «**Ρέ, ποῦ τούς κατάντησα! Μπράβο μου!...**».

● Ποιός **πονάει** μ' ὅλη αὐτή τήν κατάστασι; Φυσικά ὁ Θεός!

Τά θέλει αὐτά ὁ Θεός; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Μόνο δέν τά θέλει; Τά ἀποστρέφεται καί τά **μισεῖ!**

Μόνο τά μισεῖ; Καί τά **συχαινεται!** Δέν τό λέμε ἐμεῖς. Τό βεβαιώνει ὁ ἴδιος μέ τό στόμα τοῦ προφήτη Ἡσαΐα: «**Βδέλυγμά μοί ἐστι. Τάς νουμηνίας ὑμῶν καί τάς ἐορτάς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχὴ μου**» (Ἡσ. α' 13-14).

Γνωριμία με τὸν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μέλη τοῦ ἑνός Σώματος

Α΄ Κορ. 1β΄ 12-17

Τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ (στ. 12)

Διδάσκαλος μεθοδικός ὁ Παῦλος. Ξεκινᾷ ἀπ' τὰ αἰσθητά, γιά νά φτάσῃ στά ὑπεραισθητά. Χρησιμοποιεῖ τή φύσι σάν εἰκόνα τῶν ὑπέρ φύσιν. Ἐξηγεῖ τὰ οὐράνια μέ βάσι τὰ ἐπίγεια. Μιμητής τοῦ παραβολικοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, πού σαρκώθηκε καί σάρκωσε. Ὁ Ἄόρατος Θεός «ἐφανερώθη ἐν σαρκί» (Α΄ Τιμ. γ΄ 16). Τήν ἀπερινόητη καί πνευματική βασιλεία Του τήν παρουσίασε «σαρκωμένη». Τήν ἔντυσε μέ τίς ποικίλες παραβολές καί ἔτσι ἔγινε ποθητή καί προσιτή στους ἀνθρώπους.

Μιλώντας γιά τὰ ποικίλα χαρίσματα μέσα στήν Ἐκκλησία ὁ Παῦλος, χρησιμοποιεῖ τήν εἰκόνα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

- Σῶμα-Ἐκκλησία!
- Θαῦμα-Μυστήριο!

Ὁ Δημιουργός τοῦ θαύματος, πού λέγεται ἀνθρώπινο σῶμα, αὐτός εἶναι καί ὁ συντελεστής τοῦ μυστηρίου, πού λέγεται Ἐκκλησία. «Καθάπερ γάρ τό σῶμα ἐν ἔστι καί μέλη ἔχει πολλά, πάντα δέ τά μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἑνός, πολλά ὄντα, ἐν ἔστι σῶμα, οὕτω καί ὁ Χριστός. Καί γάρ ἐν ἐνί πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δούλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καί πάντες εἰς ἓν πνεῦμα ἐποίσθημεν» (στ. 12-13). Στήν ἀπλοελληνική: «Ὅπως δέ τό σῶμα εἶναι ἓνα, ἀλλ' ἔχει μέλη πολλά, ὅλα δέ τά μέλη τοῦ ἑνός σώματος, ἄν καί εἶναι πολλά, ἀποτελοῦν ἓνα σῶμα, ἔτσι καί ὁ Χριστός. Διότι μέ ἓνα φρόνημα καί μέ μιά διάθεσι ἐμεῖς ὅλοι, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δούλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καί βαφτισθήκαμε γιά νάμαστε ἓνα σῶμα, καί ποισθήκαμε ὅλοι (μέ τίς δωρεές καί τὰ μυστήρια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος), γιά νάμαστε ἓνα πνεῦμα».

- Τήν εἰκόνα τοῦ σώματος, παραβολικά,

γιά τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, χρησιμοποιεῖ σέ πολλές περιστάσεις ὁ Παῦλος (Ρωμ. 1β΄ 4. Α΄ Κορ. 1β΄ κεφ. Ἐφες. α΄ 23. Κολασ. α΄ 18. Ἐφες. ε΄ κεφ.). Ἀρεστή ἡ εἰκόνα στόν Παῦλο, προσιτή καί στόν πῶ ἀπλοϊκό χριστιανό.

- Χρησιμοποιεῖται τό ἀνθρώπινο σῶμα ὄχι τόσο, διότι εἶναι θαῦμα ἢ λειτουργία του, ἀλλά κυρίως διότι εἶναι παραστατικός τύπος τῆς ἐνότητος ἐν τῇ ποικιλίᾳ. Πολλά τά μέλη στό σῶμα. Δέν ἀνήκουν ἀπλῶς στό σῶμα, ἀλλ' ὅλα μαζί εἶναι τό σῶμα. Συναποτελοῦν τό σῶμα.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί στήν Ἐκκλησία. Πολλά τά μέλη τοῦ σώματός της. Ὅλα ἰσάξια, διότι ὅλα συναποτελοῦν τό ἓνα σῶμα. Τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

- Στό σῶμα διακρίνουμε τήν ἀξία, τήν ἀναγκαιότητα, τήν ἀλληλοβοήθεια καί τήν ἰσότητα ὅλων τῶν μελῶν. Ἄν συμβαίη ἓνα μέλος νά λέγεται ὀφθαλμός, αὐτό δέν σημαίνει, πῶς ἔχει μεγαλύτερη ἀξία ἀπ' τὰ ἄλλα μέλη.

Ἡ ἀξία ὅλων τῶν μελῶν, ἀπό τό πόδι μέχρι τό μάτι καί ἀπ' τό νύχι μέχρι τό αὐτί, ἔγκειται στό ὅτι καθένα εἶναι μέλος τοῦ αὐτοῦ σώματος. Ἄρα δέν ἔχουν διαφορά. «Καθάπερ γάρ τό σῶμα ἐν ἔστι καί μέλη ἔχει πολλά, πάντα δέ τά μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἑνός, πολλά ὄντα, ἐν ἔστι σῶμα, οὕτω καί ὁ Χριστός» (στ. 12).

- Ἡ ἐνότητα τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας φανερόνεται στό πρόσωπο, πού τήν συγκροτεῖ. Εἶναι τό Ἅγιο Πνεῦμα. «Ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας». Ἀλλά καί ἀπ' τή συνεργασία τῶν μελῶν φανερόνεται, ἢ καλύτερα, διαπρεῖται ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνα μέλος τοῦ σώματος, ὅσο σπουδαῖο, ἀναγκαῖο καί «ἐπιφανές» κι ἄν εἶναι, ἐφ' ὅσον ξεκόβεται ἀπ' τό σῶμα ἢ παύῃ νά συνεργάζεται μέ τά ἄλλα μέλη τοῦ σώματος, εἶναι ἄχρηστο.

Τό σώμα τῆς Ἐκκλησίας (στ. 13)

Τό ἴδιο συμβαίνει καί στήν Ἐκκλησία, πού εἶναι τό σώμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, πορευόμενος καί σώζοντας τόν κόσμο μέσ' στους αἰῶνες. *«...Πολλά ὄντια, ἔν ἐστι σώμα, οὕτω καί ὁ Χριστός»* (στ. 12–13).

Ἀντί γιά τό ὄνομα Ἐκκλησία χρησιμοποιεῖ ἐδῶ ὁ Παῦλος τό ὄνομα Χριστός. Καί ἐξηγεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Καθάπερ καί σώμα καί κεφαλὴ εἰς ἑσπιν ἄνθρωπος, οὕτω τήν Ἐκκλησίαν καί τόν Χριστόν ἔν εἶπεν εἶναι. Διό καί τόν Χριστόν ἀντί τῆς Ἐκκλησίας τέθεικε, τό σώμα αὐτοῦ οὕτως ὀνομάζων»* (Ε.Π.Ε. 18α,276). Μετάφρασις: «Ὅπως καί τό σώμα καί ἡ κεφαλὴ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος, ἔτσι καί ἡ Ἐκκλησία καί ὁ Χριστός εἶπε ὅτι εἶναι ἕνα. Γι' αὐτό καί ἔθεσε τό Χριστό ἀντί τῆς Ἐκκλησίας μέ τό νά ὀνομάζη ἔτσι τό σώμα Του.

Εἶναι ντροπή νά διασπᾶται ὁ Χριστός. «Μεμέρισται ὁ Χριστός»; Οὔτε οἱ σταυρωτές μπόρεσαν νά διασπᾶσουν τό σώμα τοῦ Χριστοῦ. «Οὐ κατέαξαν αὐτοῦ τά σκέλη» (Ἰωάν. ιθ' 31–33). Εἶναι ντροπή νά διασπᾶται τό σώμα τοῦ Χριστοῦ, πού λέγεται καί εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Καί διασπᾶται, ὅταν ξεχωρίζουμε τά μέλη ὡς πρός τήν ἄξία τους καί τή θέσι τους στή σωτηρία καί στή βασιλεία τῆν αἰώνια.

• Ὁ τρόπος, πού ὅλοι οἱ χριστιανοί ἐνσωματώνονται στήν Ἐκκλησία εἶναι ὁ ἴδιος: τό βάπτισμα. Καί ὁ τρόπος, πού ἀναπτύσσονται ὅλοι στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὁ ἴδιος, ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅλοι φυτεύονται μέ τόν ἴδιο τρόπο καί ὅλοι ποτίζονται μέ τόν ἴδιο τρόπο. *«Καί γάρ ἐν ἐνὶ πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σώμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καί πάντες εἰς ἓν πνεῦμα ἐποιήσθημεν»* (στ. 12–13). Δέν ἔδωσε ὁ Θεός ἄλλο τρόπο νά ἐνταχθῆ στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τό πλουσιόπαιδο, καί ἄλλο νά ἐνταχθῆ τό φτωκόπαιδο. Ὁ ἴδιος τρόπος μᾶς κατασκευάζει ὅλους μέλη Χριστοῦ: Τό βάπτισμα. Ἄρκει αὐτό νά γίνεται μέ πίστι, ὁμολογία καί μετάνοια.

• Δέν ἔχει ἄλλο μυστήριο γιά τούς μέν καί ἄλλο γιά τούς δέ. Στήν ἴδια κολυμβήθρα βαφίζονται ὅλοι, κι ὅσοι γίνονται ἐπίσκοποι, κι ὅσοι παραμένουν ἀπλοὶ ἐκκλησιαζόμενοι. Ὅλοι, καί οἱ ἅγιοι καί οἱ ἁμαρτωλοὶ!

Τό πρόβλημα δέν εἶναι ἡ πύλη (τό βάπτισμα), πού ὅλοι τήν ἴδια περνᾶμε γιά νά γίνουμε χριστιανοί.

Τό πρόβλημα εἶναι ἡ ἄλλη πύλη, ἐκείνη, ἀπ' τήν ὁποία καθέννας θά περάσει γιά νά πορευθῆ στήν ἀτελεύτητη ζωὴ. Καί αὐτό δέν καθορίζεται ἀπ' τό χάρισμα, ἀφοῦ σ' ὅλους δίνει ὁ Θεός τή χάρι τῆς σωτηρίας. Ἐξαρτᾶται ἀπ' τήν ἀρετή καί τήν ἀγιότητα.

• Καί γιά τό πνευματικό πόσιμα τοῦ βαπτισμένου, τοῦ «νεοφύτου» δενδρυλλίου, δέν ἔχει ἄλλο μυστήριο γιά τόν μέν, ἄλλο γιά τόν δέ. Τό ἴδιο ἅγιο Ποτήριο μᾶς ποτίζει. Ἡ θ. Κοινωνία ἐνισχύει τήν πνευματική μας ἀνάπτυξη.

• Γινόμαστε ἕνα σώμα οἱ πολλοί, οἱ τόσο πρὶν διαφορετικοί, οἱ μαῦροι καί οἱ ἄσπροι, οἱ Ἰουδαῖοι καί οἱ ἐθνικοί. Ἀφοῦ, λοιπόν, παίρνει ὅλους, τούς *«μακράν καί τούς ἐγγύς»* καί τούς ἐνώνει, παίρνει τά *«διεσπῶτα»* καί τά *«ποιεῖ ἓν»*, γιὰτί ὕστερα, ἀφοῦ ἐνώνονται σ' ἕνα σώμα νά παρουσιάσουν διασπαστικές τάσεις; Ἐν προκειμένῳ ἐκεῖνο, πού ἀπειλοῦσε τήν ἐνότητα τοῦ σώματος, ἦταν τό δῶρο τοῦ Θεοῦ, πού ὀνομάζεται *χάρισμα*.

Ἄρχισαν καί οἱ χριστιανοί νά γίνονται κοσμικοὶ καί φιλόδοξοι καί νά ζηλεύουν τά νομιζόμενα σπουδαῖα χαρίσματα. Ἄλλοίμονο, ἂν ὅσοι ἐνώθηκαν μέσα στόν παράδεισο, πού ὀνομάζεται Ἐκκλησία, διασπῶνται, διότι ὁ Σατανᾶς τούς «σφυρίζει», ὅτι... ἀδικοῦνται, ὅτι θά ἔπρεπε νά ἦταν σ' ἄλλη θέσι!

Ἐνωμένοι μέ τό σώμα (στ. 14–16)

Ἡ βασική ἀρχή τοῦ ἀποστόλου Παύλου, πού χρησιμοποιεῖ τήν εἰκόνα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, γιά νά διδάξη καί νά ἐδραιώσῃ τήν ἐνότητα στήν Ἐκκλησία, εἶναι: Καθέννας, πάνω ἀπό ὅλα, εἶναι μέλος τοῦ Χριστοῦ. Κι αὐτό εἶναι ἀρκετό. Μόνο; Εἶναι τό πᾶν!

Τά μέλη τοῦ σώματος δέν ἐνδιαφέρει, ἂν εἶναι τό ἕνα μάτι, τό ἄλλο αὐτί, τό ἄλλο χέρι, ἀλλ' ὅτι εἶναι **μέλη**. Παρουσιάζει ὡς ἐξῆς τά ἐπιχειρήματά του: *«Καί γάρ τό σώμα οὐκ ἔστιν ἐν μέλος, ἀλλά πολλά. Ἐάν εἶπῃ ἡ ὀπίς, ὅτι οὐκ εἰμι χεῖρ, οὐκ εἰμι ἐκ τοῦ σώματος, οὐ παρά τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος; Καί ἐάν εἶπῃ ἡ ὀπίς, ὅτι οὐκ εἰμι ὀφθαλμός, οὐκ εἰμι ἐκ τοῦ σώματος, οὐ παρά τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος; Εἰ ὅλον τό σώμα ὀφθαλμός, πού ἡ ἀκοή; Εἰ ὅλον ἀκοή, πού ἡ ὄσφρησις;»* (στ. 14–17). Στήν ἀπλοελληνική: *«Ναί, τό σώμα δέν εἶναι ἕνα μό-*

νο μέλος, αλλά πολλά. "Αν δέ τό πόδι πῆ, "Δέν εἶμαι χέρι, δέν ἀνήκω στό σῶμα", αὐτό σημαίνει ὅτι δέν ἀνήκει στό σῶμα; Ἐπίσης, ἄν τό αὐτί πῆ, "Δέν εἶμαι μάτι, δέν ἀνήκω στό σῶμα", αὐτό σημαίνει, ὅτι δέν ἀνήκει στό σῶμα; "Αν ὅλο τό σῶμα ἦταν μάτι, πῶς θά μπορούσε ν' ἀκούσῃ ὁ ἄνθρωπος; "Αν ὅλο τό σῶμα ἦταν ἀκοή, πῶς θά μπορούσε νά ὁσφραίνεται;».

• Εἴμαστε πολλοί! Εἴμαστε ἕνας!

Μέσα στήν Ἐκκλησία δέν ἐργαζόμαστε, ἀλλά συνεργαζόμαστε γιά τήν προβολή τοῦ σώματος, τῆς Ἐκκλησίας. Κάθε ἀτομική προβολή εἶναι προσβολή τῆς ἐνότητας, ἀλλά καί θάνατος τοῦ προβαλλομένου.

Κανένα μέλος τοῦ σώματος δέν μπορεῖ μόνο νά ζήσει. Ἔτσι καί στήν Ἐκκλησία: «Καί γάρ τό σῶμα οὐκ ἔστιν ἓν μέλος, ἀλλά πολλά» (στ. 14). Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Ἐν Πνεύμα ἡμᾶς κατεσκεύασε, καί εἰς ἓν σῶμα ἅπαντας ἡμᾶς συνήγαγε· καί τοσοῦτον διεστῶτας ἤνωσε, καί τά πολλά τότε γίνεται σῶμα, ὅταν γένηται ἓν· τί μοι τήν διαφοράν ἄνω καί κάτω στρέφεις;» (Ε.Π.Ε. 18α,282). Μετάφρασις: "Ἐνα Πνεῦμα μᾶς δημιούργησε καί μᾶς συνήνωσε ὅλους σ' ἓνα σῶμα. Ἐνῶ ἡμᾶσαν τόσο χωρισμένοι, μᾶς ἔνωσε, καί τά πολλά τότε γίνονται σῶμα, ὅταν γίνουν ἓνα. Τί, λοιπόν, μοῦ ἀνακατεύεις συνεχῶς τή διαφορά στά χάρισμα;

• Τό πρόβλημα δέν εἶναι τί λέγει καθένας γιά τόν ἑαυτό του, ἀλλά τί εἶναι.

"Αν τό πόδι πῆ, δέν εἶμαι χέρι, δέν θέλω νάκω σχέση μέ τό χέρι, δέν ἀνήκω στό σῶμα, εἶμαι ἀνεξάρτητο, αὐτό σημαίνει καί στήν πραγματικότητα, ὅτι μπορεῖ νά ζήσει μόνο του;

"Αν ἓνας χριστιανός διαχωριστῆ ἀπ' τοὺς ἄλλους, προβάλλοντας τόν ἑαυτό του, τό χάρισμα του, καί ὑποστηρίξῃ, ὅτι δέν τόν ενδιαφέρουν οἱ ἄλλοι, αὐτό σημαίνει, ὅτι μπορεῖ νά εἶναι χριστιανός, ἔστω καί σπουδαῖος, ἔστω καί χαρισματοῦχος, ἔστω καί ἀρχιεπίσκοπος ἢ πατριάρχης, χωρίς τή γνώμη τῶν ἄλλων;

Ἔστω τά μέλη τμημένα (στ. 17)

Μπορεῖ νά εἶναι κάποιοι χριστιανός ὀρθόδοξος, χωρίς νά ζῆ ὡς ἀπλοῦν μέλος τῆς Ἐκκλησίας; Χωρίς νά αἰσθάνεται ὡς ἓνα κύτταρο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς «ἀπό περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης»; «Εάν εἶπῃ ἡ ὁ πούς, ὅτι οὐκ εἶμι χεῖρ, οὐκ εἶμι ἐκ τοῦ σώματος, οὐ παρά τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος;

Καί εάν εἶπῃ ἡ ὁ οὖς, ὅτι οὐκ εἶμι ὀφθαλμός, οὐκ εἶμι ἐκ τοῦ σώματος, οὐ παρά τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος;» (στ. 15-16).

• Τό σῶμα δέν εἶναι μέλος. Τό ἓνα μέλος δέν εἶναι μόνο τοῦ σώμα. Τό ἓνα μέλος εἶναι ὑποχρεωμένο νά δέχεται, νά καταδέχεται καί νά τιμᾷ τό ἄλλο μέλος.

• Ἡ ἰδιότητα ἑνός μέλους δέν μπορεῖ νά χαρισθῆ σέ ὅλα τά μέλη. Ἀλλοίμονο στό σῶμα, ὅπου ὅλα τά μέλη θά ἦσαν μάτια! Πῶς θά προχωροῦσε, χωρίς πόδια; Πῶς θά ἐνεργοῦσε χωρίς χέρια; Πῶς θά μιλοῦσε χωρίς στόμα; Πῶς θά ἔτρωγε χωρίς γεῦσι; Πῶς θά ζοῦσε χωρίς καρδιά; Πῶς θά σκεπτόταν χωρίς νοῦ; Ἀλλοίμονο, ἄν ὅλο τό σῶμα ἦταν μόνο αὐτιά! Ἦ μόνο χέρια! Ἦ μόνο πόδια! «Εἰ ὅλον τό σῶμα ὀφθαλμός, πού ἡ ἀκοή; Εἰ ὅλον ἀκοή, πού ἡ ὁσφρασις;» (στ. 14-17).

• Τό μάτι δέν ὑποτιμᾷ τό πόδι, ἀλλά συνεργάζεται μαζί του. Ἔτσι καί στήν Ἐκκλησία.

Αὐτοί, πού θεωροῦνται «ὀφθαλμοί», πού ἔχουν ὑπεύθυνα διακονήματα ἢ χάρισμα, πού εἶναι ἐπίσκοποι ἢ πρεσβύτεροι, τιμοῦν καί τά πόδια, τοὺς ταπεινοὺς χριστιανούς, πού τρέχουν «εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ εὐαγγελίου».

• Ἄραγε τυχαῖα ἐπλυνε ὁ Κύριος τά πόδια τῶν Μαθητῶν; Ὅχι μόνο ἔγινε ὑπόδειγμα (Ἰωάν. 13' 15) τοῦ πῶς ἡ κεφαλὴ διακονεῖ τά πόδια, πῶς οἱ «δοκοῦντες πρῶτοι» σκύβουν καί γίνονται «πάντων ἔσχατοι καί πάντων δούλοι» (Μάρκ. 9' 35). Ἀλλά καί ἔδειξε τήν ἀξία τῶν ποδιῶν στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας! Τήν ἀξία «τῶν μικρῶν» (Ματθ. 1' 42. 1η' 6), «τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν» (Ματθ. κε' 40).

Δ. Γ. Α.

Ἀρχίζουν τά κηρύγματα

• **Στήν αἴθουσα τοῦ Συλλόγου (Χριστοκοπίδου 12-Μοναστηράκι-μέ τό μετρό ἢ μέ τόν ἠλεκτρικό) ὁμιλεῖ κάθε Κυριακή, 6.30 μ.μ., ὁ ἱεροκήρυκας ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκης. Πρῶτη ὁμιλία τῆς νέας περιόδου στίς 15 Ὀκτωβρίου 2006.**

• **Τό μεσημέρι τῆς Κυριακῆς, 11.30 π.μ. ὁμιλεῖ στό νέο Πνευματικό Κέντρο, στό Μπραχάμι (Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103-μέ τό μετρό στάσις Δάφνη). Ἐναρξίς 15 Ὀκτωβρίου.**

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἀδιάλειπτη ἢ προσευχή

Ἡ προσευχή εἶναι ἡ ἀναπνοή τῆς ψυχῆς. Εἶναι ἡ μυστική κίνησις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεό. Ὅπως τὸ ἡλιοτρόπιο στρέφεται πρὸς τὸν ἥλιο, ἔτσι κι ὁ πιστὸς στρέφεται πρὸς τὸ Θεό. Καὶ ἡ στροφή πρὸς τὸ Θεό, ἡ ἐνατένυσις τοῦ Θεοῦ γίνεται μέ τὴν προσευχή.

Τριμερῆς ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου: Ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό, ἀγάπη πρὸς τὸν ἄλλον, ἀγάπη πρὸς τὸν ἑαυτό του. Στὴν προσευχή ἡ τριμερῆς ἀγάπη ἐκφράζεται:

- Ὡς δοξολογία τοῦ Θεοῦ (ἡ πρώτη).
- Ὡς μνημόνευσις ἄλλων (ἡ δεύτερη).
- Ὡς παράκλησις γιὰ προσωπικά αἰτήματα (ἡ τρίτη).

Ἡ προσευχή εἶναι πανίσχυρο ὄπλο. Ἄς τὸ χρησιμοποιοῦμε καὶ γιὰ τὴ δική μας κατοχύρωσι καὶ γιὰ τὴ στήριξι τῶν ἄλλων, ἰδίως ὄσων κινδυνεύουν.

Ὁ ἀπ. Παῦλος εἶχε τὰ δίπτυχά του. Κατάλογο ὀνομάτων, καὶ δὴ συνεργα-

τῶν, πού ὀνομαστικά θυμόταν στίς προσευχές του. Εἰδικά αἰτήματα γιὰ καθένα.

• Ἄς ἔχουμε κι ἐμεῖς τὰ δίπτυχά μας. Καὶ στὸν ἱερέα ἄς δίνονται ὀνόματα πρὸς μνημόνευσι. Ἀλλὰ καὶ μόνος ὁ πιστὸς ἄς μνημονεύῃ ὀνόματα πού θέλει. Καὶ μάλιστα κατὰ τὴ θ. Λειτουργία, ὅταν μετὰ τὸν καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δώρων ὁ λειτουργὸς λέη: «*Καὶ ὧν ἕκαστος κατὰ διὰ νοιαν ἔχει, καὶ πάντων καὶ πασῶν*».

• Ἀδιάλειπτη ἦταν ἡ προσευχή τοῦ Παύλου. Γράφει: «Ἀδιάλειπτον ἔχω τὴν περί σου μνείαν ἐν ταῖς δεήσεσί μου νυκτός καὶ ἡμέρας» (Β' Τιμ. α' 3).

Τὸ ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς, πού ἀδιάλειπτα τελοῦσε, καθόλου δέν παρεμπόδιζε τὸ ἔργο τῆς προσευχῆς, πού ἐπίσης ἀδιάλειπτα ἐνεργοῦσε. Ὅλο τὸ ἡμερονύκτιο προσευχόταν ὁ Παῦλος.

Πῶς; Ὅπως συγχρόνως στὸν ὀργανισμό λειτουργοῦν κι ὁ νοῦς κι ἡ καρδιά, ἔτσι συγχρόνως λειτουργοῦν καὶ ἡ προσευχή καὶ ἡ ἱεραποστολική ἀγάπη. Λέει ὁ Χρυσόστομος: «*Εὐχῆς μοι ἔργον ἐστί, τὸν πάντα χρόνον διατελῶ τοῦτο ποιῶν διηλεκῶς*» (Ε.Π.Ε. 23,464). Μετὰ φρασις: Τὸ νά σᾶς θυμᾶμαι εἶναι ἔργο τῆς προσευχῆς μου. Περνῶ τὸ χρόνο μ' αὐτὸ τὸ ἔργο.

• Ἡ προσευχή εἶναι ὑπόθεσις ζωῆς. Τὸ «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθαι» (Α' Θεσ. ε' 17) εἶναι τρόπος ζωῆς γιὰ κάθε πιστό. Ὅ,τι κάνει ὁ χριστιανὸς πρὸς δόξαν Θεοῦ, εἶναι προσευχή. Σέ ὅποιαδήποτε, λοιπόν ἐργασία ἀγάπης καὶ λατρείας κι ἂν βρῖσκεται, προσευχή κάνει.

Γιὰ τὴν εἰκόνα!

Ἡ λάπηκε ἡ εἰκόνα ἀπ' τὴν ἱερά Μονή Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἐλώνης - Κυνουρίας, λίγες μέρες μετὰ τὴ γιορτῆς. Φυσικὸ ἦταν νά κινητοποιηθοῦν οἱ

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐκδότης: Παναγ. Καραθανασόπουλος
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannsvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

e-mail: info@ioannsvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησίᾳ συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €, Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

ἀστυνομικές ἀρχές γιά τόν ἐντοπισμό τῶν δραστῶν καί τήν εὔρεσι τῆς εἰκόνας. Κάθε κλοπή εἶναι κολάσιμη. Πολύ περισσότερο, ὅταν τό κλοπιμαῖο καί ἀρχαιολογική ἀξία ἔχει καί ὁ κόσμος τό εὐλαβεῖται.

● Οἱ ὑπερβολές πάντοτε ζημιώνουν. Λέχτηκε κατά κόρον, ὅτι ἡ ἐξαφάνισις τῆς εἰκόνας αὐτῆς εἶναι **συμφορά** γιά ὅλη τήν Ὁρθοδοξία!

Τῆς ἴδιες μέρες, πού θρησκευτικοί ἀντάλασσαν συλλυπητήρια γιά τήν κλοπή τῆς ἀγίας εἰκόνας, συνέβαιναν συμφορές τόσο ἐδῶ μέ τίς πρωτοφανεῖς **πυρκαγιές**, ὅσο καί στή Μέση Ἀνατολή, μέ τά τόσα **ἀθῶα θύματα** τοῦ πολέμου ἀνάμεσα στό Ἰσραήλ καί τή Χεζμπολάχ!

Νά ρωτήσουμε τόν Κύριό μας, γιά τό τί ἔπρεπε νά θρηνησοῦμε; Ὅχι ἄψυχη εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἀλλ' ὁ Ἴδιος, «ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου» (Κολοσ. α' 15) βάδιζε γιά τό μαρτυρικό Σταυρό καί πίσω θρηνοῦσαν γυναῖκες μυροφόρες.

Ὁ Κύριος στρέφεται καί λέει: «Μή κλαίετε ἐπ' ἐμέ· πλήν ἐφ' ἐαυτάς κλαίετε καί ἐπί τά **τέκνα** ὑμῶν» (Ματθ. κγ' 28).

● Κι ἂν ἐκλάπη μιά εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἡ **Παναγία** παραμένει στή θέσι της!

Στή θέσι, πού τήν τοποθέτησε ὡς Κεχαριτωμένη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Στή θέσι της μέσα στή θεολογία.

Στή θέσι της μέσα στή λατρεία.

Στή θέσι της στίς καρδιές τῶν πιστῶν.

Ἡ Παναγία, ὅπως κι ὁ Υἱός της καί Θεός της, ζητεῖ νά θρηνοῦμε γιά τίς **ἄλλες εἰκόνας**, πού καθημερινά χάνονται.

● Κλέβουν τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, τήν **πίστι** στόν ἀληθινό Χριστό, μέσα ἀπ' τίς ψυχές τόσων νεοελλήνων, καί καμμιά ἀνησυχία δέν παρατηρεῖται.

● Ἀπογυμνώνονται συνεχῶς οἱ ναοί ἀπ' τίς ἔμφυχες εἰκόνας, ἀπ' τή **νεότητά**, καί ὁ ζῆλος γιά ἀνεύρεσι καί ἐπιστροφή τους στά εἰκονοστάσια τοῦ παραδείσου μηδαμινός ἢ παντελῶς ἀνύπαρκτος.

● Καταστρέφονται μέ τίς **ἐκτρώσεις** βέβηλα, φρικτά, μυριάδες ἅγιες εἰκόνας (**ἀθῶα βρέφη**) κάθε χρόνο στήν Ἑλλάδα, καί συναγερμός πουθενά.

● Νά βρεθῆ ἡ κλαπέισα εἰκόνα! Ποι-

ός δέν τό θέλει; Ἄλλ' ἄς κάνουμε καί σ' αὐτήν καί σ' ὅλες τίς εἰκόνας τῆς Παναγίας **ἓνα δῶρο**. Εἶναι τό ὠραιότερο:

Νά τίς ἀπαλλάξουμε ἀπ' τά **χρυσάφια καί τά ἀσήμια** κι ὅλα τά πολύτιμα **τάματα**, πού τίς ἔχουμε φορτώσει.

● Νά περάση στό λαό τό μήνυμα, ὅτι ἡ Παναγία **πονάει** μέ τά τάματα, γιὰτί **πεινάει** τόσος κόσμος!

Ἄν ἐκποιηθοῦν ὅλα ἀνεξαιρέτως τά τάματα τῆς **Τήνου** καί τῶν ἄλλων εἰκόνων τῆς Παναγίας, ὅλα τά χρυσάφια, ποῦχουν εἰκόνας καί λείψανα τοῦ **Ἁγίου Ὁρους**, ὅλα τά χρυσάφια στά κειμήλια τῆς **Πάτμου** κ.ά., νά εἴστε σίγουροι, ὅτι οὔτε ἓνα παιδί δέν θά πεθαίνει στή γῆ ἀπ' τήν πείνα. Τώρα; Πεθαίνουν καθημερινά **29.500 παιδιά!**

Θέλει τέτοια ἀρρωστημένη θρησκευτικότητα ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος; Αὐτήν νά τήν στολίζουν μέ χρυσάφια, καί τά παιδιά της νά πεθαίνουν ἀπ' τήν πείνα;

● Κι ἄς μὴν ὑπερτονίζουμε τό **«θαυματουργός»**. Γιὰτί εὐκόλα βάζουμε τό λογισμό στους πολλούς:

Ἄν εἶναι ἔτσι, γιὰτί δέν ἐπιστρέφει μέ θαῦμα στά βράχια τῆς Ἑλώνης;

● Ἀσφαλῶς ἡ Παναγία μέ τή μεσιτεία της συνεργεῖ σέ θαύματα. Τό πιό σπουδαίο: Ἡ ἴδια εἶναι **ἓνα θαῦμα!**

Ἄφορισμός σέ εὐσεβῆ;

Ἐσχάτο μέσο ἐλέγχου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ **ἀφορισμός**. Σέ περιπτώσεις, πού τό κακό στεφανώνεται, βραβεύεται, νομιμοποιεῖται, τότε ἡ Ἐκκλησία ἀποκόπτει προκλητικά ἀσεβεῖς.

Δέν εἶδαμε τίς τελευταῖες δεκαετίες τέτοιο ἀφορισμό, καίτοι νομιμοποιήθηκαν ἐγκλήματα, ὅπως οἱ **ἐκτρώσεις**, ἀποπεινικοποιήθηκε ἡ μοιχεία, νομιμοποιήθηκε τό αὐτόματο διαζύγιο.

● Σέ περιπτώσεις προκλητικῆς καί κατ' ἐξακολούθησιν **διαστρεβλώσεως τῆς Ἀλήθειας** τῆς Πίστεως, ἡ Ἐκκλησία ἐπιβάλλει τόν ἀφορισμό σέ μέλη της, πού «εἰτεροδιδασκαλοῦν» (Α' Τιμ. α' 3).

Δέν είδαμε τά τελευταία χρόνια τέτοιο άφορισμό, κι ἄς βγαίνουν δημόσια πνεύματα «πλάνης» νά προβάλλουν τά **αίρετικά** καί ἄσεβῆ τους πιστεύματα.

- Σέ περιπτώσεις βλάσφημης παραποιήσεως τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία ἀφορίζει.

Δέν είδαμε τά τελευταία χρόνια τέτοιο άφορισμό, κι ἄς ἐμφανίστηκαν Καζαντζάκηδες καί Ἄνδρουλάκηδες, πού ἐγραψαν **βλάστημα βιβλία** γιά τό πρόσωπο τοῦ Ἀναμαρτήτου Κυρίου μας.

Εἶδαμε ὅμως άφορισμούς ἐναντίον... εὐσεβῶν!

- Ἐχουν ἀφορίσει τό σπουδαῖο ἐργάτη τῆς Ἐκκλησίας καί δεινό ἐρμηνευτή τῶν Γραφῶν **κ. Νικόλαο Σωτηρόπουλο**. Κανείς δέν ξέρει τό γιατί. Ὁ άφορισμός ἐν τούτοις παραμένει δέκα τρία χρόνια!

- Ἀφωρίστηκε κι ἄλλος εὐσεβῆς θεολόγος, ὁ **κ. Παν. Σημάτης**, καθηγητής στό Αἴγιο, τῆ Μεγ. Τετάρτη τό βράδυ!

Τόν άφώρισε ὁ ἐπίσκοπος Αἰγιαλείας **κ. Ἀμβρόσιος**. Κάποια άφορμή βρῆκε ὁ Σεβασμιώτατος. Ἄλλά μ' ὄλη τήν ἀγάπη πού τοῦ ἔχουμε, θά ἐπιστημάνουμε:

- Ἀλλοίμονο, ἂν σέ κάθε **διαφωνία** κοπανᾶμε κι ἕναν άφορισμό!

- Ὁ θεολόγος **κ. Σημάτης** εἶναι συνεργός τῆς Ἐκκλησίας, καθηγητής τῆς Μητροπόλεως καί σεμνός οἰκογενειάρχης. Ἄν στό θέμα τῶν ἐκεῖ **παπικῶν** σέ κάποια ἐνέργεια ἦταν ὑπερβολικός, εἶναι ἄξιος νά τοῦ κοπανήσουμε άφορισμό;

- Τό ἐπιτίμιο τοῦ Μητροπολίτη βαφτίστηκε **«μικρός άφορισμός»!** Μά ἔτσι ὅπως εἶναι διατυπωμένος, ἐλάχιστα διαφέρει ἀπό **«μεγάλο άφορισμό»!** Μπορεῖ ὅμως μόνος ὁ ἐπίσκοπος νά ἐκδίδη τέτοιο άφορισμό;

- Ὁ ἐπίσκοπος τί θέλει; Ἡ νά ζητήση συγγνώμη ὁ θεολόγος ἢ νά ἐξοντωθῆ καί ἐπαγγελματικά, ὅπως ἐπεδίωξε μέ ἀναφορά του στήν **ὑπουργό Παιδείας!**

- Τιμητικό γιά τό Σεβασμιώτατο Ἀμβρόσιο θά εἶναι **ν' ἀνακαλέση** τό ἐπιτίμιο καί νά ἐκζητήση κι ἐκεῖνος τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Τῆ στιγμῆ μάλιστα, πού δέν ὑφίσταται στήν οὐσία τό θέμα, πού προ-

κάλεσε τόν πρόσκαιρο παροξυσμό.

Ἡ Μητρόπολις βεβαιώνει, ὅτι δέν παραχωρεῖ τώρα χώρο γιά **λειτουργικές ἀνάγκες παπικῶν**. Ἄς δεχτῆ τῆ διαβεβαίωσι ὁ **κ. Σημάτης**. Ἄς ἐπισκεφθῆ τόν ἐπίσκοπο. Κι ἐκεῖνος ἄς σκύψη μέ ἀγάπη στό ζηλωτή θεολόγο!

- Οἱ ἐν **βρασμῶ** ἀποφάσεις ζημιώνουν, ἔστω κι ἂν εἶναι δεσποτικές!

Ἡ διαφθορά δέν ἔχει χρῶμα!

Ἡ ποια μάρκα κι ἂν ἔχη τ' αὐτοκίνητο, ἂν τά **φρένα** του εἶναι χαλασμένα, μέ τίποτε δέν συγκρατεῖται στόν κατήφορο. Θά καταλήξῃ ὅπωςδήποτε στό γκρεμό. Ἄσυγκράτητη ἡ ἑλληνική κοινωνία στή **διαφθορά**. Δέν ἔχει σημασία ποιά μάρκα ἔχει ὁ ἀπατεώνας, σέ ποιο, δηλαδή, **κόμμα** ἀνήκει. Σημασία ἔχει, ὅτι χωρίς **φόβο Θεοῦ** δέν ὑπάρχει φρένο στό κατακρύλισμα τῆς διαφθορᾶς, τῆς διαπλοκῆς, τοῦ εὐκόλου πλουτισμοῦ, τῆς ποικίλης ἀνηθικότητας.

- Ὁ ἕνας ξεσκεπάζει τόν ἄλλον!

Κανείς βέβαια δέν ὑποστηρίζει τή **συγκάλυψη** τῶν σκανδάλων. Ἄλλά τό μεγάλο σκάνδαλο, πού γεννάει ὄλα τά κακά, εἶναι ἡ **ἐξορία τῆς πίστεως** καί τῆς ἀγάπης ἀπ' τῆ ζωῆ τῶν νεοελλήνων.

- Τό κάθε **πολιτικό κόμμα** προσπαθεῖ νά ἐπενδύσῃ στά σκάνδαλα διαφθορᾶς, κυρίως οἰκονομικῆς, πού βγαίνουν στό φῶς.

Κανείς βέβαια δέν λείει νά μὴν ἔρθουν στό φῶς τά συμπτώματα τῆς διαφθορᾶς. Ἄλλωστα κι ἂν δέν φανερωθοῦν -καί τά περισσότερα δέν φανερώνονται σέ τούτη τῆ ζωῆ-, ὅπωςδήποτε θά φανερωθοῦν τῆ μέρα ἐκείνη τῆ μεγάλης καί «ἐπιφανῆ». «Οὐκ ἔστι κρυπτόν, ὃ οὐ **φανερὸν** γενήσεται, οὐδέ ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται» (Λουκ. η' 12).

- Ἡ μεγίστη **ὑποκρισία** στήν ὄλη ὑπόθεσι δέν εἶναι τό ὅτι μερικοὶ πασχίζουν νά δείξουν καθαρά χέρια (!), ἀλλά τό ὅτι αὐτοί, πού φωνασκοῦν ἐναντίον τῶν οἰκονομικῶν σκανδάλων καί ὑπέρ τῆς ἐντιμότητος, ἀγωνίστηκαν τίς τε-

λευταίες δεκαετίες νά ξεριζώσουν τό μοναδικό δέντρο, πού παράγει έντιμότητα, σεμνότητα, δικαιοσύνη, άλληλεγγύη. Κι αυτό είναι τό **δέντρο τῆς πίστεως** στό Χριστό.

• Καλή εἶναι ἡ δήλωση τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Κ. Καραμανλῆ περί «μηδενικῆς ἀνοχῆς» στά συμπτώματα διαφθορᾶς, ὅπως καί ὁ λόγος του γιά «σεμνότητα καί ταπεινότητ»!

Ἄλλά τό ἀπέραντο «**διαφθορεῖον**», ὅπως τείνει νά γίνῃ ἡ ἑλληνική κοινωνία, δέν δεσμεύεται μόνο μέ τίς χειροπέ-

δες σέ τρία ὑψηλόβαθμα στελέχη κρατικῶν ὀργανισμῶν. Οὔτε μέ τή βούλησι

μόνο μερικῶν έντιμῶν δημοσίων ἀνδρῶν. Κλείνει κυρίως μέ τή στροφή στό **Χριστό** καί στό **Εὐαγγέλιό Του!**

**Οὔτε ἀπαγορεύεται,
οὔτε ἐπιβάλλεται!**

Ἄνοίγει ὁ Χριστός τήν ἀγκαλία τῆς ἀγάπης Του καί δεχεται κάθε ἀμαρτωλό, πού μετανοεῖ. Μυστήριο ἡ ἄφεσις τῶν ἀμαρτιῶν. Μυστήριο καί ἡ εὐκαιρία γιά **ἐξομολόγησι**. Τά μυστήρια δέν τά βγάζουμε στό πεζοδρόμιο! «Μή δῶτε τό ἅγιον τοῖς κυσί» (Ματθ. ζ' 6).

Τά ἅγια δίνονται «**τοῖς ἀγίοις**». Τά **μυστήρια** προσφέρονται στούς **πιστούς**. Κι ἡ Ἐκκλησία διακονεῖ τό ἔργο κυρίως τῆς μετανοίας. Κι ἔχει καί τόν τρόπο καί τόν τόπο νά καλῇ «**εἰς μετάνοιαν**».

• Δέν χρειαζόταν ἡ ἐγκύκλιος τοῦ **Υπουργείου Παιδείας** γιά τήν ἀπαγόρευσι τῆς ἐξομολογήσεως στά σχολεῖα!

Δέν ὑφίσταται τέτοιο θέμα. Ἡ Ἐκκλησία δέν θεωρεῖ καλό τό μαζικό τρόπο προσελεύσεως στή χάρι τοῦ Θεοῦ.

• Δέν χρειαζόταν ὁ ὄλος θόρυβος. Ἡ Ἐκκλησία ἐργάζεται χωρίς τά **δεκανίκια** κρατικῶν παραγόντων. Τά σχολεῖα μας ἔχουν τό **Θρησκευτικό μάθημα**.

Ἄν διδάσκεται σωστά καί ἀπό πιστούς δασκάλους, τά παιδιά θά αισθάνωνται τήν **ἀνάγκη** καταφυγῆς στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅπως φανερώνεται στό μυστήριο τῆς **Ἐξομολογήσεως**.

ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΤΟΥΣ 2007

ἐξώφυλλο Ἡμερολογίου

Κυκλοφορεῖ τό Ἡμερολόγιο τσέπης τοῦ Συλλόγου «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής» τοῦ ἔτους 2007. Ἀφιερωμένο:

στόν ἐπίγειο ἄγγελο,
στό παιδί θαῦμα,
στό νέο, πού ἀγωνίζεται
μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ
γιά τήν Ἀγνότητα.

Τιμᾶται 0.80 € (ὀγδόντα λεπτά).

Γιά ποσότητα ἔκπτωσης 30%.

Τηλέφωνα: 213212713 καί
2109765440.

Δέκα εὐρώ τό χρόνο

■ Τήν ἐτήσια συνδρομή τοῦ περιοδικοῦ (10 Εὐρώ - €) ἡ στά γραφεῖα «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα**. ἢ στό Βιβλιοπωλεῖο «**Βαπτιστής**», **Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103, Ἅγιο Δημήτριο** ἢ στό λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548** τῆς **EUROBANK**.

■ Οἱ συνδρομητές τοῦ **ἐξωτερικοῦ** ν' ἀποστέλλουν τό ἔμβασμά τους στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

■ Τηλ.: 2103212713 καί 2109765440.